

Cổ Tích Về Bọt Sóng

Lần đầu tiên trong đời nó biết về biển có lẽ là khi bà nó kể cho nó nghe câu chuyện cổ tích " Nàng tiên cá ". Biển với nó lúc đó qua lời kể của bà là một thế giới huyền diệu nằm ngoài cuộc sống này, giống như là thiên đường vậy. Ở đó cuộc sống thật bình lặng, yên ả, và hạnh phúc.

Lúc đó, nó cảm thấy rất thương nàng tiên cá đại đột, đã rời bỏ cái thế giới tuyệt vời ấy để trở nên cảm lạnh bên chàng hoàng tử, rồi cuối cùng bị hóa thành bọt sóng. Nó nói với bà lẽ ra phải để cho hoàng tử nhận ra cô gái đã cứu mình, rồi hai người lấy nhau và sống hạnh phúc bên nhau, sao lại để nàng tiên cá hóa thành bọt sóng tội quá. Bà nó trầm ngâm bảo thật ra hạnh phúc của bọt sóng là hạnh phúc vĩnh hằng con ạ. Nó không hiểu, nhưng không cãi lại bà, vì nó thấy mắt bà thoáng ngấn nước.

Nó chạm vào biển lần đầu tiên đúng vào ngày sinh nhật lần thứ mười lăm của nó. Cả nhà nó đi chơi biển cùng với gia đình một người bạn thân của ba nó trên chiếc xe du lịch cũ mèm cứ mỗi lần leo dốc lại thở phì phò như người sắp đứt hơi đến nơi. Thằng con trai của bạn ba nó lớn hơn nó hai ba tuổi gì đó, trắng như bột, hiền như bột, ai nói gì cũng chỉ cười mủm mỉm, ngoan ngoãn đi lấy nước, lấy khăn, lấy bánh mì, lấy...đủ thứ theo yêu cầu của nó.

Bà nó bảo cái thằng thật ngoan và dễ mến. Nó bĩu môi nói con trai gì mà lại tên Hà, cứ như con gái. Bà mắng, chứ con gái gì mà lại cứng đầu và nghịch ngợm như cô, mai mốt coi chừng ế chồng. Nó cười vang lên, chạy ào xuống biển. Biển thật đẹp, những con sóng vui vẻ quần lấy chân nó. Nó quay lại, thấy bà đang ngồi nhìn ra xa, dáng bà thật cô đơn. Hình như bà nó không thích chạm vào nước biển, vào bọt sóng.

Buổi tối, trăng sáng đầy bãi biển. Lần đầu tiên nó nghe bà kể về ông. Ông là con trai một, giàu có, học thức, là niềm ước mơ của biết bao cô gái quanh vùng. Bà là con nhà nghèo, chị em lại đông, chỉ được cái là con thầy giáo làng nên được học chữ, gia đình nổi danh gia giáo, nền nếp. Ngày ngày bà gánh rau ra chợ bán, cuối tuần thường gặp ông đi học ở tỉnh về cùng đường. Mãi rồi quen, rồi thương nhau lúc nào không biết. Gia đình ông không thích cưới bà cho ông, nhưng ông cương quyết quá nên cha mẹ ông đành chịu.

Bà về làm dâu phải chịu bao nhiêu khổ sở với bà mẹ chồng và mấy chị em chồng. Ông thương bà nhưng nể mẹ, chỉ dám an ủi bà những khi chỉ có hai vợ chồng với nhau. Ngày bà mang thai ba nó, ông mừng lắm, chăm sóc bà từng ly từng tí. Nhưng số ông không được thấy mặt con. Bà mang thai ba nó chưa tròn sáu tháng thì ông mất trong một tai nạn trên biển, cả xác cũng tan vào đại dương không tìm thấy. Bà không tái giá, ở vậy lặng lẽ nuôi ba nó, lặng lẽ thương nhớ ông ở đâu xa lắm, tí tấp ngoài khơi.

Nó gặp Huân lần đầu tiên vào buổi tiệc sinh nhật mười tám tuổi của nó. Đêm ấy, có nhiều bạn bè và có cả ba mẹ cùng dự. Đương nhiên là có cả Hà. Anh chàng đã là sinh viên Y khoa năm thứ tư, cao hơn, chững chạc hơn, nhưng vẫn trắng như bột và hiền như bột. Mỗi lần gặp nó chỉ cười cười, lặng lẽ chiều theo những yêu cầu của nó. Bữa đó Huân làm tài xế cho cô bạn thân của nó vì hôm ấy xe bạn nó bị hư không kịp sửa. Nó cứ đinh ninh Huân là người yêu của cô bạn nên nhất quyết mời anh vào cùng dự tiệc, dù Huân hết lời chối từ.

Hai ngày sau đứa bạn mang đến lớp gói quà sinh nhật của Huân gửi cho nó, một bức tranh tuyệt đẹp vẽ một bờ biển với những tảng đá xám đen viền bọt sóng trắng xóa, cùng mẫu giấy nhỏ viết lời chúc mừng sinh nhật muộn, vì hôm ấy anh không chuẩn bị quà và cảm ơn nó đã mời anh dự tiệc. Nó treo bức tranh trước bàn học, khi học mệt lại nhìn lên bức tranh, nhìn những vệt bọt sóng trắng vỗ tung trên những tảng đá xám rêu.

Khi nó nói với cả nhà nó sẽ thi vào đại học Y khoa, ai cũng ngạc nhiên. Ai cũng nghĩ nó sẽ thi vào Nhạc viện, hay trường Mỹ thuật gì đó. Có lần nó nghe được mẹ và bà nói chuyện, đoán già đoán non chắc nó thi vào Y khoa vì muốn học cùng ngành với Hà, chắc nó và Hà có cảm tình gì với nhau. Nó chuẩn về phòng úp mặt vào gối cười rúc rích. Nó biết cả nhà ai cũng thích Hà, vì anh hiền lành, nhỏ nhẹ, đứng đắn, nghiêm túc, dễ thương với tất cả mọi người.

Gia đình nó cũng như gia đình Hà đều mong một ngày nào đó nó với Hà sẽ thành một đôi. Nó kính trọng Hà, nhưng thấy anh cứ nhạt nhạt thế nào. Nhiều lần anh đến nhà tìm nó, nó chỉ chào hỏi qua loa lấy lệ rồi kiểm soát linh đi, Hà vẫn kiên nhẫn ngồi nói chuyện với bà nó, mẹ nó, hay ba nó. Trong mắt anh, nó còn trẻ con lắm, và anh có vẻ kiên nhẫn chờ cho đến khi nó lớn. Thật ra, nó muốn thi vào đại học Y khoa vì thích mặc áo trắng và đeo ống nghe, chẳng dính líu gì đến Hà như mẹ và bà nghĩ cả.

Suốt mấy năm nó học Y, Hà là người giúp nó nhiều nhất. Anh mua sách cho nó, tặng nó một cái ống nghe, chỉ vẽ nó cách học như thế nào, giảng giải bài vở cho nó, chờ nó đi trực mấy bữa trời mưa to. Buổi tối anh thường đến nhà, nếu không gặp nó thì lại ngồi nói chuyện với mẹ hay bà chờ nó về. Suốt mấy năm như thế ai cũng thấy sự có mặt của Hà trong nhà là một chuyện bình thường, cả nó cũng cảm thấy như thế.

Thỉnh thoảng, nó đi chơi với Huân. Nó với Huân hay đi đến những nơi có khung cảnh thiên nhiên, những quán ăn hay quán cà phê thơ mộng và trang trí đẹp, lạ... Nó với Huân hay cãi nhau, có khi vì những chuyện không đâu rất vô duyên, như là bức tranh ở trên vách một quán cà phê quen nên vẽ biển hay vẽ núi, hoặc có nên khóc khi xem một bộ phim hay một vở kịch tình cảm suốt mướt kiểu Quỳnh Dao, có khi chỉ là chuyện cà phê uống với mấy muỗng đường là ngon.

Những lần cãi nhau thường chẳng đi đến đâu vì cả hai luôn giữ ý kiến của mình. Dù vậy, nhưng nếu lâu lâu không thấy Huân đến hay gọi điện, nó cảm thấy bức bối khi nghĩ anh có bạn khác rồi nên không nghĩ đến nó nữa. Nó cảm thấy Huân hiểu mọi suy nghĩ trong đầu nó một cách dễ dàng, chẳng như khi nói với Hà, có nhiều chuyện anh nhìn nó cười lắc đầu không hiểu.

Có một lần nó thấy Huân chờ một cô gái tóc dài, mặc áo hồng chạy ngang trường nó. Nhờ bạn nó trầm trồ anh Huân có cô bạn gái xinh quá, nó bĩu môi bảo xinh thì xinh nhưng mà có vẻ ông ẹo quá, nhìn không có cảm tình. Đêm ấy, nó ghi ý nghĩ đó vào nhật ký, rồi ra đứng ngoài ban công nhìn lên bầu trời đầy sao. Hình như những ngôi sao khóc, những giọt nước mắt lấp lánh làm ướt đầm không gian. Nhìn sao chán, nó về phòng nằm vùi đầu vào gối ngủ. Sau đó nó còn thấy Huân chờ cô gái ấy nhiều lần nữa. Nó không hiểu tại sao mỗi lần như thế nó lại buồn đến vậy.

Ngày nó làm lễ tốt nghiệp bác sĩ, cả nhà nó đến dự đầy đủ, đương nhiên là không thể thiếu Hà. Nó đứng giữa những người thân đang vui mừng vây quanh nó, miệng cười rất tươi. Huân không đến, chỉ gọi điện chúc mừng. Nó cười vang lên trong điện thoại bảo anh

không đến càng hay, em chẳng muốn cãi nhau với bất kỳ ai trong ngày trọng đại này của em. Trước khi cắt máy, nó nghe một tiếng con gái con gái cười giòn tan ở đầu dây bên kia. Có tiếng gì vỡ leng keng, chắc là vật nặng thủy tinh ở cuối hiên nhà.

Một buổi chiều, nó gọi điện cho Huân rủ anh đi uống cà phê. Nó cười tươi rồi báo tin cho Huân tháng sau nó và Hà làm đám cưới, nhưng nó không mời Huân dự được vì đám cưới sẽ tổ chức ở xa thành phố. Nó nói huyền thuyên về chuyện chuẩn bị đám cưới, không chú ý rằng hôm nay Huân không nói ngược lại với ý kiến của nó như thường lệ. Nó đưa cho Huân một chiếc hộp dận về mới được mở ra xem. Rồi nó chào Huân ra về.

Ra khỏi quán, nó đi lòng vòng mãi qua những con đường, đến tận tối mịt mới về nhà. Đêm ấy, nó lại thức thật khuya, đứng mãi ở ban công nhìn những vì sao đang khóc. Nó muốn nhìn thấy những bọt sóng nhưng không thể, muốn viết gì đó vào nhật ký nhưng không thể, vì những thứ ấy giờ đã ở chỗ HUân. Nó muốn nói với Huân, nó không muốn thành bọt sóng.

Huân thức suốt đêm xem cuốn nhật ký của nó. Rồi anh đứng lặng lẽ nhìn bức tranh anh vẽ tặng nó ngày nào. Bọt sóng vẫn tung trắng xóa trên ghềnh đá, và có một nàng tiên cá hiện ra bảo với anh hạnh phúc của bọt sóng là hạnh phúc vĩnh hằng. Anh bảo với nàng tiên, tôi biết chứ, vì tôi đang biến mình thành bọt sóng đây mà.

Có lẽ nó sẽ không bao giờ được biết về cái buổi chiều ba mẹ nó đến gặp anh, về cô gái áo hồng ở cùng nhà với anh vẫn gọi anh là anh Hai, về những buổi tối anh đứng lặng lẽ ở góc phố nhà nó nhìn lên bóng nó cô đơn đưa tay quệt những vì sao lấp lánh trên mắt. Rồi nó sẽ quên mọi chuyện mau thôi và sống hạnh phúc. Trong chuyện cổ tích ngày xưa, chàng hoàng tử cũng sống hạnh phúc đấy thôi, vì chàng chẳng biết gì về bọt sóng cả.